

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Ιούλιος 2024

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΜΩΡΟ

Που λέτε, όσο κοχλάζουν τα μέτωπα του παγκόσμιου πολέμου, τόσο πυκνώνουν οι εικόνες με τα νεκρά μωρά. Η τεχνική είναι τόσο παλιά, όσο κι ο πόλεμος. Καθώς η πολεμική ένταση χτυπάει κόκκινο, οι κρατικοί μηχανισμοί πολεμικής προπαγάνδας εκβιάζουν τη συναίνεση των υπηκόων τους με κάθε διαθέσιμο μέσο. Οι εικόνες με τα νεκρά μωρά που τώρα τελευταία κατακλύζουν τις οθόνες μας είναι η πιο αρχέγονη και ακαταμάχητη πρακτική. Η εικόνα με το νεκρό μωρό σε πρώτη φάση εκβιάζει το σοκ, εν συνεχεία κινητοποιεί την αγανάκτηση, και τέλος προσδένει συναισθηματικά τον θεατή της εικόνας με το θύμα που απεικονίζει η εικόνα. Στην περίπτωση μας, ο καταναλωτής εικόνων με νεκρά μωρά είναι πρόσφορος στη συναισθηματική χειραγώγηση, η οποία εδώ που τα λέμε, είναι και το τελικό ζητούμενο, κάθε φορά που το αίμα προβάλλεται και ξαναπροβάλλεται συντονισμένα.

Οι εικόνες με τα νεκρά μωρά είναι εξαρχής κατασκευασμένες για να θολώνουν την κρίση. Συνήθως μάλιστα οι εικόνες αυτού του είδους κυκλοφορούν από μόνες τους, δίχως λόγια που να εξηγούν κάτι παραπάνω από την εικονιζόμενη φρίκη, συντελώντας έτσι στο χτίσιμο ενός ανομολόγητου Αυτονόητου. Εκεί που οι λέξεις παύουν να έχουν πια αξία, επειδή «η εικόνα μιλάει από μόνη της», εγκαθιδρύεται ως μέθοδος ο πιο χυδαίος αντιυλισμός. Οι εικόνες με τα νεκρά μωρά που, εν τη απουσία οποιουδήποτε λόγου, φιλοδοξούν να παράξουν ένα συλλογικό νόημα, σε τελική ανάλυση δε σηματοδοτούν τίποτε άλλο, πέρα από την οικειοθελή παραίτηση από κάθε ανάγκη ανάλυσης. Αυτό που προκύπτει είναι μια εννόηση του κόσμου χτισμένη πάνω σε διαδοχικά κύματα σοκ που προκαλούνται από το ζεστό αίμα.

Στις εποχές της γενικευμένης τεχνικής μεσολάβησης το κράτος επενδύει στην οικειοποίηση των εικόνων και των νοημάτων. Ο βομβαρδισμός του πληθυσμού με εικόνες είναι το πρώτο βήμα. Για

κάθε εικόνα προσφέρεται μαζί και η ερμηνεία της έτοιμη για άμεση κατανάλωση. Οι μηχανισμοί που επιστρατεύονται γύρω από το ποιο νόημα θα χτιστεί πάνω σε ποια εικόνα είναι όλοι κρατικής προέλευσης. Πίσω από κάθε νεκρό μωρό υπάρχει κι ένας φωτογράφος που το φωτογραφίζει, γιατί αλλιώς το νεκρό μωρό αδυνατεί να παράξει αξία για τους σκοπούς ενός κόσμου που στηρίζεται πάνω στις εικόνες. Η διαλογή και η μαζική κυκλοφορία αυτών των εικόνων είναι πάντα αποτέλεσμα πολιτικής σκηνοθεσίας. Εδώ ο σκηνοθέτης έχει σπουδάσει την τέχνη της μαζικής συναισθηματικής χειραγώγησης, είναι ένα υβρίδιο πολιτικού επιστήμονα και λοκατζή. Το ενδιαφέρον των κρατικών μηχανισμών για τα νεκρά μωρά είναι πάντα κίβδηλο. Το νεκρό μωρό γίνεται Θέαμα, όπλο της πιο αδίστακτης κρατικής προπαγάνδας. Ο παγκόσμιος πόλεμος απογυμνώνεται από κάθε λογική, δηλαδή υλική αιτιολόγηση και μετατρέπεται σε μια μάχη συναισθηματικού overdose. Τα νεκρά μωρά, αλλά κυρίως οι εικόνες των νεκρών μωρών, επιστρατεύονται με κριτήριο το εθνικό συμφέρον εκείνου που τις επιστρατεύει.

Το αποτέλεσμα συνήθως είναι δραματικό. Στο μυαλό των καταναλωτών εικόνων με νεκρά παιδιά ο καπιταλιστικός χρόνος σταματάει να γίνεται αντιληπτός ως ενιαίος και παίρνει τη μορφή στιγμιαίων καρτέ. Εν ολίγοις, ο καθένας καταλαβαίνει την Ιστορία, κατά πως τον βολεύει, αλλά κατά βάση ξεκινώντας από κει που τον βολεύει. Αφού το Θέαμα ωριμάσει, ο δημιουργός του ετοιμάζεται να δρέψει τους καρπούς της νίκης του. Ο σημαντικότερος θρίαμβος του Κράτους δεν είναι ότι εκατομμύρια υπηκόοι του μιλάνε στη γλώσσα που το ίδιο έχει φτιάξει, αλλά ότι όλοι νομίζουν πως αυτή η γλώσσα είναι δικό τους δημιούργημα. Το κράτος οργανώνει το συναισθηματικό ντελίριο (που το ίδιο έχει φτιάξει) των υπηκόων του και τους βάζει να κάνουν «κάτι». Τώρα τελευταία, αυτό το «κάτι» μεταφράζε-

ANTI FA SPEA KING

ται όλο και πιο πολύ σε υποστήριξη της «σωστής πλευράς» ενός πολέμου, δηλαδή στη συστράτευση με τους κρατικούς σχεδιασμούς. Σ' αυτό το πλαίσιο, οι εικόνες με τα νεκρά μωρά αποκτούν καθοριστική σημασία. Καθώς οι έλλογες εξηγήσεις για τον κόσμο και την κατάστασή του στερούνται διαρκώς, είναι κάτι παραπάνω από σύνηθες η αγανάκτηση «ενάντια στον πόλεμο» να στρέφεται προς κατευθύνσεις εθνικά ωφέλιμες.

Και αντιστρόφως: μέσα στον πραγματικά αντεστραμμένο κόσμο, οι μαζικές κοινωνικές διαμαρτυρίες που τάχα επιπλήττουν το κράτος τους για λανθασμένη θέση στον πόλεμο δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια τελετουργία κρατικής ενσωμάτωσης. Οι οργανώσεις και οι οργανωσούλες, που σαν άλλα βαμπίρ, συνδέουν την επιβίωσή τους μέσα από το αίμα (των άλλων) είναι το καλύτερο παράδειγμα της κρατικοποιημένης «κοινωνικής διαμαρτυρίας». Κάνοντας πολιτική πάνω στο αίμα, συμβουλεύουν το κράτος τους ποια θέση πρέπει να διαλέξει. Μπορεί η επιρροή των βαμπίρ επί των κρατικών αποφάσεων να είναι μηδαμινή, αλλά η επιτυχία τους κρίνεται αλλού: τα βαμπίρ μάς εξοικειώνουν με την ιδέα ότι μπορεί και να υπάρχουν σωστές κρατικές γραμμές μέσα στη φρίκη του παγκόσμιου πολέμου. Κι ότι το χρέος μας είναι να απευθυνθούμε στο κράτος μας (πάντα μέσω φλογερής διαμαρτυρίας) και να του υποδείξουμε τη σωστή κατεύθυνση.

Είναι μέσα από τον αηδιαστικό συνδυασμό εικόνων με νεκρά μωρά, κρατικής οργάνωσης του συναισθήματος, πολιτικών βαμπίρ που επιβιώνουν με το αίμα (των άλλων), που ανάμεσα σε άλλα έγινε εφικτή η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Η δολοφονική συμμαχία του ελληνικού

κράτους με το σερβικό κράτος (αρχές '90s), ο κρατικοποιημένος αντιαμερικανισμός στον πρώτο (1991) και στον δεύτερο πόλεμο του Κόλπου (2003), η εμπλοκή του ελληνικού κράτους στο μεσανατολικό σφαγείο (2011 κι έπειτα) προέκυψε μέσα από υπολογισμένες δόσεις κρατικής πρωτοβουλίας, μαζικής κοινωνικής συναίνεσης και ψυχολογικών επιχειρήσεων μεγάλης κλίμακας.

Κάποια στιγμή στην ιστορία μας, οι αυτόνομοι του είδους που βγάζουν ετούτο το περιοδικό, αποφασίσαμε ότι οι συναισθηματικές προσεγγίσεις του παγκόσμιου πολέμου είναι ο δρόμος προς την κρατικοποίηση. Αφήσαμε την καταμέτρηση πτωμάτων και τις φωτογραφίες με τα νεκρά μωρά στην αριστερά του κράτους και στις οργανώσεις της. Όχι λόγω αναληθσίας, αλλά λόγω ευαισθησίας, καταλάβαμε πόσα μειονεκτήματα έχει η κατανόηση ενός κόσμου που εξηγείται μέσω θυμικού. Η εστίαση στον παγκόσμιο πόλεμο μέσα από τα μάτια των αφεντικών μάς άνοιξε νέους ορίζοντες, αλλά κυρίως μας έπεισε ότι ο καπιταλιστικός κόσμος δεν κινείται γύρω από συναισθήματα και αγανάκτηση, αλλά από ψυχρά συμφέροντα και υπολογισμένες κινήσεις. Αυτός ο κόσμος, ο κόσμος του κράτους και του κεφαλαίου, παράγει θάνατο με χίλιους δυο τρόπους. Κι όταν τραβάει, ξεδιαλέγει και μας δείχνει έναν προσεκτικά επιλεγμένο νεκρό, δεν το κάνει από συμπόνια, αλλά από την προσπάθειά του να αποκρύψει την κανονικότητα που έχει ο θάνατος στην καθημερινή του λειτουργία.

Στον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου ούτε οι νεκροί δεν μπορούν πλέον να είναι ασφαλείς...